

melse med derom af Finansministeriet fastsatte Regler, og dette Hverv skulde de folkevalgte Borgmestre varetage. Jeg tror altsaa, det hænger sammen med, dels at man har bevaret kongelige Borgmestre i 5 Købstæder, dels at man paa det Tidspunkt, da Borgmesterloven blev vedtaget, havde en særlig Skat, nemlig Tillægsskatten til Staten, og denne Tillægsskat, som for Resten selv i mellemstore Kommuner androg mange Hundrede Tusinde Kroner, har Kommunerne aldrig haft noget at gøre med — den er blevet opkrævet under den paagældende Borgmesters Ansvar. Men Tillægsskatten er jo for længst bortfaldet, og de to store Skatter, der nu kan være Tale om, nemlig Formue- og Indkomstskatten og Ejendomsskylden, de har været opkrævet af Kommunerne under deres Ansvar, og jeg tror ikke, der kan rejses Tvivl om, at de er pligtige dertil; det er ikke Borgmesteren personlig, der har Ansvaret, men Kommunerne som saadanne. Med Hensyn til hvad der er sket i Aarhus, som jo er en af de fem Byer, der har bevaret den kongelige Borgmester, kan det være meget rigtigt, som det siges i Bemærkningerne, at der har Centraladministrationen ikke kunnet føre effektiv Kontrol, og at Spørgsmaalet om Ansvaret overfor Statskassen for Oppebørslerne kan være noget tvivlsomt. Jeg gaar imidlertid ud fra, at den Ordning, man har i de fem Købstæder, efterhaanden vil falde bort.

Det fastslaas nu aldeles bestemt, at det er Kommunerne, der foretager Opkrævningen, og at det sker under Kommunernes Ansvar, hvad der i og for sig kan være meget rigtigt, skønt Forholdet hidtil har været det, at Borgmesteren ikke kunde komme til at foretage nogen som helst Besvigelse, idet han aldrig har Penge mellem Hænder og derfor heller ikke har kunnet foretage noget, som kunde forringe Statskassens Chance for at faa Skatterne ind. Vi fra vor Side har derfor ikke noget imod, at der indføres en saadan Bestemmelse i Lovforslaget.

Men saa er der det andet Spørgsmaal: om Indbetalingen af Skatten fra Kommunerne til Staten. Denne Indbetaling er hidtil foregaaet direkte, men nu foreslaas det, at den skal ske til den Amtstue, i hvis Distrikt den paagældende Købstad ligger. Dette er jo en Ordning — det fremhæves ogsaa i Bemærkningerne —, som for Tiden findes i de sønderjydske Landsdele, og medens vi saa mange Gange har vedtaget Lovforslag gaaende ud paa at føre den danske Lovgivning over paa

det sønderjydske Omraade, gaar vi her den modsatte Vej, idet man foreslaar at føre den sønderjydske Ordning over paa det hele Land. Hvis der nu ikke var Tale om andet end det, skulde jeg ikke udtale mig derimod, men jeg vil fremhæve, at der kan være forskellige Hensyn at tage. Uden i øvrigt at ville tage bestemt Stilling til selve Spørgsmaalet, vil jeg gerne fremhæve, at det, der vil ske ved den foreslaaede Ordning, er, at der skabes et Mellemlid mellem Købstadkommunerne og Centraladministrationen. Da vi fik Købstadkommunalloven i 1868, gik Købstæderne ud fra, at de skulde sortere direkte under det gamle, store Indenrigsministerium, men nogen Tid efter at Loven var vedtaget, og den skulde træde i Kraft, kom der et indenrigsministerielt Cirkulære om, at al Korrespondance mellem Byraadene og Ministeriet skulde foregaa gennem Amtmændene. Dette Cirkulære vakte Forbavselse og Uvillie i alle Købstæder, og denne Uvillie og Modstand var ikke begrundet i noget politisk Modsætningsforhold mellem Købstæderne og de daværende regerende, thi det var i Virkeligheden det samme Parti, der raadede her i Landet baade i Regeringen og i Købstæderne. Der kunde maaske være en Forskel, idet det var de gamle Nationalliberale, der havde Magten i Købstæderne, medens vi i 1868 havde et Godsejerministerium — det var jo Estrup, der gennemførte Købstadkommunalloven —, men den Modsætning, der her kunde være, var i Virkeligheden kun en Nuanceforskel. Nej, Grunden til Uvillien var den, at man i Købstæderne følte det, som om man blev trykket noget ned, ved at man ikke kom til at sortere direkte under Indenrigsministeriet, idet der blev skabt et Mellemlid mellem Ministeriet og den kommunale Ledelse i Købstæderne. Jeg ved ikke, hvorledes man vil stille sig overfor det, som nu foreslaas her — det er maaske et noget mindre Spørgsmaal —, men faktisk er det dog, at der i regnskabsmæssig Henseende vil blive indført et Mellemlid.

Den højtærede Finansminister fremhævede ved Lovforslagets Fremsættelse, at Lovforslaget var bygget paa en Kommissionsindstilling, men ogsaa paa Forhandling med den danske Købstadforening. Jeg gaar ud fra, at denne Forhandling væsentligt har drejet sig om, at det nu skulde lovfæstes, at Købstæderne skal opkræve og indbetale Skatterne, i mindre Grad om, hvor Indbetalingen finder Sted. Jeg fremhæver ogsaa dette, fordi det i rentemæssig Henseende kan have nogen Betydning,